

mentation for de faktiske udgifter. Dette er imidlertid alene en praktisk foranstaltning, så både den ansatte, arbejdsgiveren og skattevæsenet undgår at samle bilag. Det har aldrig været hensigten, at udbetaling af skattefrie rejsegodtgørelse skulle være et skattefrit løntillæg, som arbejdsgiveren måske oven i købet tager sig betalt for ved at udbetale en mindre skattepligtig løn. Det er heller ikke meningen, at godtgørelsen skal være en slags kompensation for, at arbejdet måske er hårdt eller ubehageligt. Den slags må og skal kompenseres over lønnen.

Satserne for den udokumenterede, skattefrie godtgørelse skal derfor være fastsat, så de dækker de typiske faktiske merudgifter. Der skal være en rimelig dækning, men standardsatsen må ikke medføre, at nogle grupper generelt får en udokumenteret godtgørelse eller et fradrag, der systematisk overstiger de merudgifter, der er forbundet med deres arbejde.

Det skal altså være således, at de reelle merudgifter dækkes i normalsituationen. Der er nogle, der er i stand til at klare sig med lavere udgifter end andre, men det må ikke være sådan, at der generelt foregår en overkompensation ved et udokumenteret fradrag eller godtgørelsesbeløb. Hvis dette sker, medfører det, at andre skatteborgere, der ikke har mulighed for udokumenterede fradrag eller skattefrie godtgørelse, alt andet lige skal betale mere i skat.

Med hensyn til arbejdstagernes mobilitet og incitament til at rejse efter arbejde synes jeg, at det er vigtigt at fremhæve, at det i loven fastlagte rejsebegreb nu er suppleret således, at arbejdstagere, der vælger at rejse væk fra hjemmet for at tage et midlertidigt arbejde, nu kan modtage skattefrie rejsegodtgørelser. Det tidligere rejsebegreb forudsatte, at arbejdstageren var udsendt af sin arbejdsgiver.

Jeg vil ikke lægge skjul på, at de nye regler kan få betydning for nogle lønmodtagere, hvilket jo også er årsagen til, at loven først træder i kraft 1. april 1999 og at der er lavet en overgangsordning, jf. i øvrigt mit svar på spørgsmål S nr. 1164. Arbejdsmarkedets parter har således fået tid til at indrette sig på de nye regler. De nye regler er først fuldt indfaset i 2001.

Jeg har naturligvis forståelse for, at det tidligere system for skattefrie godtgørelse - med de indbyggede betydelige muligheder for »overskud«, som man nu engang må erkende, at systemet havde - er blevet benyttet af arbejdsmarkedets parter. Men dermed er de skattefrie godtgørelser blevet et element i aflønningen.

Som nævnt ovenfor er denne situation uholdbar overfor de skatteborgere, der ikke har mulighed for udokumenterede fradrag eller skattefrie godtgørelse, og som alt andet lige skal betale mere i skat, når andre får dele af deres aflønning udbetalt skattefrit.

Jeg er naturligvis ikke uenig i, at der kan være behov for incitament til at opretholde et job langt væk fra hjemmet. Men disse incitament må og skal være en del af lønftalerne mellem arbejdsmarkedets parter, på samme måde som der på mange andre områder er aftalt særlig aflønning for ulempen ved eksempelvis at skulle arbejde på ubekvemme tidspunkter af døgnet eller ugen. Skattereglerne skal udelukkende give mulighed for, at arbejdsgiveren skattefrit kan dække arbejdstagerens merudgifter i forbindelse med arbejdet. Skattereglerne om skattefrie godtgørelser skal derimod ikke indgå som en bestanddel af aflønningen.

Spm. nr. S 1164

Til skatteministeren (11/2 99) af:

Hans Christian Schmidt (V):

»Vil ministeren redegøre for, hvilke initiativer regeringen agter at iværksætte for at komme de erhvervsgrupper til undsætning, der bliver negativt berørt som følge af gennemførelsen af nye skatteregler med ændrede satser og regler for skattefrie godtgørelse med virkning fra 1. april 1999?«

Svar (24/ 2 99)

Skatteministeren (Ole Stavad):

Som jeg har nævnt i mit svar på spørgsmål nr. S 1163 er der tale om et regelsæt, som et bredt flertal i Folketinget besluttede sig for i 1996 og 1997. I 1996 bestod flertallet af Socialdemokratiet, Venstre, Det Konservative Folkeparti, Socialistiske Folkeparti, Det Radikale Venstre, Enhedslisten og CentrumDemokraterne. I 1997 bestod flertallet af de samme parter med undtagelse af Det Konservative Folkeparti. 1997-reguleringen blev i øvrigt til på baggrund af en grundig kulegravning af området foretaget af Arbejderbevægelsens Erhvervsråd.

Rådets bearbejdning af sagen byggede i meget vidt omfang på oplysninger om omkostnin-